

Sygn. akt III Ca 1902/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy w G. III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

Sędziowie: SO Artur Żymelka

SO Roman Troll

Protokolant Marzena Makoś

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2019 r. w G.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w K.

przeciwko S. S. (S.)

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w W. Ś.

z dnia 11 lipca 2018 r., sygn. akt I C 820/18

1) **oddala apelację;**

2) **zasądza od powódki na rzecz pozwanego 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Roman Troll SSO Andrzej Dyrda SSO Artur Żymelka

Sygn. akt III Ca 1902/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) SA w K. wniósł do Sądu Rejonowego L. o wydanie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanemu S. S. na kwotę 54.944,62 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od kwoty 49.533,09 zł od dnia 21 lipca do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazał, że przysługuje mu wobec pozwanego wymagalna wierzytelność w kwocie 54.944,62 zł z tytułu umowy o kartę kredytową z dnia 11 maja 2015r. Kwota 49.533,09 zł to kwota należności głównej, kwota 2561,53 zł stanowi odsetki umowne naliczone od dnia wypowiedzenia umowy tj. od dnia 20 lutego 2017r., a kwota 2.850 zł to odsetki za zwłokę naliczone od dnia niespłacenia przez kredytobiorcę należności w terminie do dnia 20 lipca 2017r.

13 września 2017r. Sąd Rejonowy L. wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Pozwany S. S. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. Zarzucił, że powód nie udokumentował należycie roszczenia, ani nie udokumentował legitymacji czynnej i biernej.

Sąd Rejonowy w W. Ś. wyrokiem z dnia 11 lipca 2018r. oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że 11 maja 2015r. powód zawarł z pozwanym umowę karty kredytowej (...) nr (...) na okres 1 roku z możliwością automatycznego przedłużenia na kolejne okresy roczne, pod warunkiem prawidłowego wywiązania się klienta z umowy oraz ogólnych warunków kredytowych i udzielenia gwarancji oraz wydania i użytkowania kart kredytowych w (...) Banku (...). Limit na kacie ustalono na kwotę 50.000,00zł. Przy podpisaniu umowy pozwany oświadczył, że zapoznał się z ogólnymi warunkami kredytowania oraz wyciągiem z tabeli opłat i prowizji.

W zestawieniu transakcji na rachunku nr (...) powód zarejestrował następujące transakcje:

- w okresie od 25 stycznia do 16 lutego 2016r. wypłaty gotówki w kwocie 1600 zł, 192 zł prowizji, 4,51 zł płatność kartą, odsetki w kwocie 404,75 zł i spłata w kwocie 2000 zł;
- w okresie od 14 stycznia 2016r. do dnia 23 stycznia 2016r.- wypłaty gotówki w kwocie 5200 zł, 93 zł prowizji, 455,02 zł płatność kartą, odsetki w kwocie 404,75 zł;
- w okresie od 20 lutego 2016r. do 16 marca 2016r. – wypłata gotówki w kwocie 1000 zł, płatność kartą 157,05 zł, 30 zł prowizja i 385,44 zł odsetki;
- w okresie od 20 marca 2016r. do 15 kwietnia 2016r.- płatność kartą 99,99zł i odsetki w kwocie 414,52 zł;
- w dniu 16 maja 2016r. odsetki w kwocie 401,72 zł;
- w okresie od 23 maja 2016r. do 16 czerwca 2016r. – 10.600 zł spłaty, 7600 zł wypłaty gotówki, 228 zł prowizji, 391,63 zł odsetki;
- w okresie od 16 czerwca 2016r. do 15 lipca 2016r.- spłata 3000zł, płatność kartą 358,94 zł, prowizja 42 zł, wypłata gotówki 1300 zł, odsetki w kwocie 393,30 zł;
- w okresie od 16 lipca 2016r. do 16 sierpnia 2016r.- spłata 2500 zł, płatność kartą 290,96 zł, wypłata gotówki 1500zł, odsetki 407,72 zł;
- w okresie od 16 sierpnia 2016r. do 16 września 2016r.- wypłata gotówki 4300 zł, płatność kartą 214,95 zł, prowizja 129 zł, odsetki 418,74 zł, spłata 2365 zł;
- w okresie od 16 września 2016r. do 16 listopada 2016r.- płatność kartą 104,44 zł, odsetki 827,42 zł.

Wysokość odsetek za zwłokę od kwoty 49.533,09 zł od dnia 21 lutego 2017r. do 21 lipca 2017r. za 150 dni powód wyliczył na kwotę 2850 zł przy zastosowaniu 14% stopy procentowej.

W piśmie z dnia 9 stycznia 2017r. powód złożył oświadczenie wypowiedzeniu umowy karty kredytowej (...) nr 4908xxxxxxxx8265, w terminie 30 dni od dnia doręczenia pisma, wskazując jako zadłużenie kwotę 51.215,62 zł. Pismo zaadresowano na adres pozwanego przy ul. (...) w R..

W dniu 21 lipca 2017r. powód wystawił przeciwko pozwanemu wyciąg z ksiąg banku, w którym wskazał wymagalne zadłużenie z tytułu niespłaconego kapitału w kwocie 49.533,09 zł, z tytułu niespłaconych odsetek umownych o dnia zawarcia umowy do dnia 20 lipca 2017r. w kwocie 2561,53 zł, odsetki za zwłokę naliczone od dnia niespłacenia należności w terminie do 20 lipca 2017r. w kwocie 2850 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż powód nie udokumentował należycie swojego roszczenia. Na dochodzoną przez powoda należność składały się: 49.533,09 zł tytułem należności głównej, 2.561,53 zł tytułem odsetek umownych, 2.850 zł tytułem odsetek za zwłokę. Tymczasem z przedłożonych przez powoda dokumentów w postaci zestawienia transakcji w koncie nie wynika, by pozwany wykorzystał limit w wysokości wskazanej przez powoda, tym bardziej, że Sąd dokonał obliczeń, z których wynika, że pozwany wypłacił gotówkę na kwotę około 22.500 zł, dokonał płatności kartą na kwotę około 1.700 zł oraz dokonał spłaty ponad 9.800 zł. Sąd uznał, że powód nie wskazał sposobu rozliczenia kwot uiszczanych przez pozwanego tytułem spłaty uznając, że sam wyciąg z ksiąg banku nie jest wystarczającym dowodem istnienia roszczenia co do zasady i wysokości, szczególnie gdy strona pozwana kwestionuje wysokość roszczenia.

Sąd nadto zwrócił uwagę, że powód dochodził należności z tytułu umowy o kartę kredytową (...) (...) powołując się na wypowiedzenie umowy, jednak nie przedłożył żadnego dowodu (pomimo zarzut ze strony pozwanego) na okoliczność wypowiedzenia tej umowy. Sąd wskazał, że pismo z 9 września 2017r., w którym powód zawarł oświadczenie o wypowiedzeniu dotyczy karty o nr (...), a nie karty o nr (...), a powód nadto nie wykazał, że zostało ono pozwanemu doręczone. Sąd stwierdził, że powód nie przedstawił dowodu na to, że roszczenie z tej umowy karty kredytowej z dnia 11 maja 2015r. jest wymagalne, a jeśli tak w jakiej wysokości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od tego orzeczenia wniósł powód zarzucając naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.: art. 233 k.p.c. poprzez:

a) błędne przyjęcie na podstawie zebranego materiału dowodowego w postaci Zestawienia transakcji za okres od 17-01-2016 do 16-02-2016 i przyjęcie że „powód zarejestrował następujące transakcje w okresie od 25 stycznia do 16 lutego 2016r. wypłaty gotówki w kwocie 1600 zł, 192 zł prowizji, 4,51 płatność kartą, odsetki w kwocie 404,75 zł i spłata w kwocie 2000 zł; w okresie od 14 stycznia 2016r. do dnia 23 stycznia 2016r.- wypłaty gotówki w kwocie 5200 zł 93 zł prowizji, 455,02 zł płatność kartą, odsetki w kwocie 404,75 zł”, podczas gdy powód przedstawił jeden dokument - Zestawienia transakcji za okres od 17-01-2016 do 16-02-2016 składający się dwóch stron (numeracja w prawym dolnym rogu strony), gdzie z przedłożonego dokumentu wynikają dane posiadacza karty, nr karty, limit kredytu, saldo początkowe - 42868,55 zł, odsetki ogółem - 404,75 zł, aktualne oprocentowanie 10%, obciążenia ogółem: -7563,76 zł, uznania ogółem 1700 zł, zaległa kwota do spłaty: 0 zł, kwota rozliczonych transakcji bezgotówkowych w okresie rocznej ważności karty: 20162,34 zł, najbliższa data naliczenia opłaty za użytkowanie karty: 31.05.2016, całkowita kwota do spłaty 48132,31 zł minimalna kwota do spłaty: 2406,62 zł, termin płatności: 08.03.2016r. ponadto zawiera datę wszystkich dokonanych transakcji, opis transakcji, typ transakcji, kwota transakcji co doprowadziło do przyjęcia, że powód nie udowodnił zarówno wysokość jak i terminu płatności roszczenia objętego żądaniem pozwu a w konsekwencji oddalenia powództwa;

b) błędną ocenę dowodów polegającą na przyjęciu sprzecznie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, że przedstawione zestawienia transakcji zawierają jedynie daty poszczególnych transakcji, opis, tym i kwotę z pominięciem danych wskazywanych każdorazowo w nagłówku niniejszych zestawień transakcji tj.: dane posiadacza karty, nr karty, limit kredytu, saldo początkowe, odsetki ogółem, aktualne oprocentowanie, obciążenia ogółem, uznania ogółem, zaległa kwota do spłaty, kwota rozliczonych transakcji bezgotówkowych w okresie rocznej ważności karty, najbliższa data naliczenia opłaty za użytkowanie karty, całkowita kwota do spłaty, minimalna kwota do spłaty, termin płatności, co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia, że powód nie udowodnił zarówno wysokość jak i terminu płatności roszczenia objętego żądaniem pozwu a tym samym do oddalenia powództwa.

c) wyprowadzenie na podstawie materiału dowodowego, tj. wypowiedzenia umowy a dnia 9 stycznia 2017r., zestawień transakcji i twierdzeń powoda, wniosków z niego nie wynikających, a nadto sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym, poprzez uznanie, że powód nie udowodnił wymagalności roszczenia podczas gdy zarówno samego wypowiedzenia poprzez wskazany nr listu poleconego jak i zestawień transakcji wynika że roszczenie jest wymagalne;

Na tych podstawach wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania od pozwanego na rzecz powoda, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych za obie instancje, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Ponadto, na podstawie art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1, art. 227 i art. 232 k.p.c. powołał nowy dowód w postaci wydruku ze strony Poczty Polskiej - śledzenie przesyłek – T. oraz zestawienia transakcji 9 sztuk (w tym pierwszy wyciąg dwustronicowy, i 6 wyciąg dwustronicowy), wskazując, że powołanie dowodu z tego dokumentu stało się konieczne dopiero z chwilą doręczenia pełnomocnikowi powoda wyroku oddalającego powództwo wraz z uzasadnieniem z uwagi na okoliczność, iż Sąd pierwszej instancji przyjął, że powód nie udowodnił wymagalności roszczenia albowiem przedłożył samo pismo wypowiedzające umowę bez dowodu jego doręczenia.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję oraz zwrotu opłaty za pełnomocnictwo.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenie powoda przyjmując jako podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne.

Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, aczkolwiek uznał, że podstawy oddalenia powództwa były odmienne.

Przedstawione przez powoda w apelacji dowody, jako spóźnione, nie podlegały uwzględnieniu (art. 381 k.p.c.). Wskazać bowiem należy, że wykorzystanie przez sąd apelacyjny uprawnienia przewidzianego w art. 381 k.p.c. może wchodzić w rachubę tylko co do faktów i dowodów, które nie uległy prekluzji w pierwszej instancji. Strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, by potrzeba powołania wskazanych dowodów powstała później. Z oczywistych względów fakt zapoznania się z uzasadnieniem niekorzystnego dla powódki orzeczenia nie może stanowić usprawiedliwienia dla spóźnionego przedstawienia dowodów. Obowiązkiem bowiem powoda było przedstawienie wszelkich dostępnych jej dowodów już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego, celem wykazania zasadności dochodzonego roszczenia, czego jak wynika z akt sprawy nie uczyniła.

Sąd Okręgowy zwraca jednak uwagę, że zgodnie z art. 75c ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (tekst jednolity: Dz.U. z 2018r. poz. 2187 z późniejszymi zmianami), jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Ostatecznym wezwaniem do zapłaty z dnia 14 grudnia 2016r. (k. 54) powód wezwał E. K. do zapłaty kwoty 26,43 zł. W aktach sprawy brak jest natomiast takiego wezwania adresowanego do pozwanego. Jedyne na k. 32 znajduje się wezwanie do zapłaty z dnia 2 czerwca 2017r., którym powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 53.994,62 zł według stanu zadłużenia na 1 czerwca 2017r.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że Bank obowiązku z art. 75c Prawo Bankowe nie wykonał. Ustalenie to jest o tyle istotne, iż prawo bankowe zawiera ograniczenia w wypowiedzaniu umów kredytowych. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 14 stycznia 2019r. (V ACa 93/18), bank nie może swobodnie wypowiedzieć umowy kredytowej, gdy kredytobiorca popadł w opóźnienie ze spłatą kredytu. Zgodnie z określoną ustawą procedurą w pierwszej kolejności powódka winna doręczyć kredytobiorcy wezwanie określone w art. 75c ust. 1-2 oraz odczekać do upływu dodatkowego terminu na spłatę zadłużenia wyznaczonego w wezwaniu (nie krótszego niż 14 dni roboczych).

Dopiero po upływie tego terminu bank może złożyć wobec kredytobiorcy oświadczenie woli w sprawie wypowiedzenia umowy kredytowej. W przypadku gdy powyższe przesłanki nie zostały spełnione, czynność prawna banku polegająca na wypowiedzeniu umowy jest nieważna (art. 58 § 1 k.c.). W szczególności nie prowadzi ona do wymagalności wierzytelności banku o spłatę tej części kredytu, co do której kredytobiorca nie pozostawał w opóźnieniu.

Uznać zatem należało, że w niniejszym postępowaniu bank nie wykazał, że umowa z dnia 11 maja 2015r. o kartę kredytową powód (...) nr (...) została wypowiedzenia, która to okoliczność stanowiła podstawę faktyczną powództwa, a zatem i ocenę jego zasadności. Zwrócić bowiem należy uwagę, że art. 321 § 1 k.p.c., określając granice wyrokowania, wskazuje, że nie można wyrokować co do rzeczy która nie była przedmiotem żądania, czyli zasądzić coś innego niż strona żądała. Żądanie powództwa określa więc nie tylko jego przedmiot, lecz również jego podstawa faktyczna. Zasądzenie sumy pieniężnej, która wprawdzie mieści się w granicach kwotowych powództwa lecz z innej postawy faktycznej, stanowi orzeczenie ponad żądanie (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007r., II CSK 344/07).

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. oraz art.108 § 1 k.p.c. Koszty te ustalono w oparciu o § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804 z późniejszymi zmianami).

SSO Roman Troll SSO Andrzej Dyrda SSO Artur Żymełka